

**Міністерство освіти і науки України
Державна служба України з надзвичайних ситуацій**

**Національний університет цивільного захисту України
Чорноморський державний університет імені Петра Могили
Національна академія національної гвардії України
Хмельницький університет управління та права ім. Леоніда Юзькова
Таврійський національний університет імені В.І. Вернадського
Університет міжнародних відносин та соціальних комунікацій (м. Хелм, Польща)
Балтійська Міжнародна Академія (м. Рига, Латвія)
Поморська Академія (м. Слупськ, Польща)
Грузинський технічний університет (м. Тбілісі, Грузія)**

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

круглого столу

**«Формування дієвих механізмів державного управління з
забезпечення державної безпеки»
(2021 р.)**

Харків - 2021

ІНФОРМАЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ ОСВІТОЮ: СУЧАСНІ ВИКЛИКИ ТА ЗАГРОЗИ

Постановка проблеми. Сучасне життя неможливо без інформаційних та інформаційно-комунікативних технологій (далі – ІКТ), Інтернету, в основі яких лежить інформація сукупність даних, відомостей, знань та засобів інформування суспільства. Інформатизація освіти відбувається в Україні практично з 1990-х років і пов'язана з впровадженням ІКТ в систему освіти, з наповненням інформаційно-комунікативного освітнього середовища електронними науковими, освітніми та управлінськими ресурсами.

Широке впровадження ІКТ суттєво впливає на зміну/оновлення змісту освіти, її організаційних форм, методів навчання та управління освітою, а отже, приводить до зміни в освітній та управлінській діяльності. В даному контексті доцільним є характеристика стану інформаційного забезпечення освіти з метою визначення готовності системи управління реагувати на сучасні виклики та загрози.

Виклад основного матеріалу. Важливим у забезпеченні ІКТ в освіті є його технічне забезпечення, що представлено сукупністю пов'язаних як між собою, так і з зовнішнім середовищем, різноманітних технічних засобів (обчислювальної та комп'ютерної техніки, комунікаційного та мережевого обладнання, засобів передачі та обміну даними, автоматичного зчитування даних, мультимедіа тощо), за допомогою яких можна збирати, обробляти, передавати, нагромаджувати необхідну інформацію.

Питання використання ІКТ в освітній сфері загострилося ще у березні 2020 р., коли в Україні було запроваджено карантин для закладів освіти в зв'язку зі спалахом хвороби COVID-19. Тоді всі заклади освіти були переведені на дистанційний режим навчання.

У зв'язку з періодичним веденням карантинних обмежень та зонувань території країни, деякі заклади освіти перейшли на змішану форму навчання, в якій поєднали формат очного навчання з різними форматами електронного навчання: асинхронного і/або синхронного. Такий перехід став викликом для суспільства: постало питання щодо можливості та форми проведення контролю (проміжного та/або підсумкового) знань здобувачів освіти, забезпечення об'єктивності цього процесу; посилювався тиск на заклади освіти; дистанційна, домашня (здебільшого дистанційно-домашня) форма навчання дітей/молоді стала викликом для більшості батьків, які виявились не готовими до підтримки цих форм навчання; внаслідок поєднання дорослими людьми дистанційної роботи, на яку вони вимушені були перейти, та догляду за дітьми знизилась продуктивність праці, а отже в економіці відбулися високі втрати; у неблагополучних сім'ях виникли проблеми з доглядом та вихованням дітей; відбулося зростання показників вживання психотропних засобів, імовірності ризиків асоціальної поведінки серед молодих людей, експлуатації праці дітей, поширення насилля серед жінок (дівчаток) та, як наслідок, сплеск вагітності у

підлітковому віці; з'явилися випадки стресових проявів серед як учасників освітнього процесу, так і серед батьків; відбулося зростання показників відтоку молоді з закладів освіти.

Сьогодні всі країни світу висловлюють своє занепокоєння щодо ризику неповернення до закладів освіти, що порушує загальноприйнятий принцип рівного доступу населення до освіти, наступності навчання, а також досягнення поставлених освітніх цілей. У цілому це змушує уряди країн корегувати власні політики з метою забезпечення права людини на освіту. Зокрема, розробляються механізми для розширення доступу дітей з уразливих категорій сімей, їх матеріальної та психологічної підтримки, а також зміцнення, стандартизації практики навчання шляхом дистанційної освіти. Все це потребує значного фінансового забезпечення, виділення додаткових коштів для підтримки як в цілому системи освіти, так і окремих категорій населення в справедливому доступі до отримання освітніх послуг.

В Україні, як правило, вчителі та викладачі усіх закладів освіти здійснюють дистанційне навчання за свій власний кошт (власна техніка, доступ до Інтернету), оскільки викладають предмети з дому. Також, як і учні, студенти виходять на дистанційне навчання з дому, але в цьому випадку вони повинні мати відповідну техніку. Як зазначають у звітах центральні органи влади, 3 % шкіл так і не перейшли на дистанційне навчання, оскільки більшість педагогічного колективу та здобувачів освіти не мають комп'ютерну або відповідну мобільну техніку, доступу до Інтернету; не володіють необхідними комп'ютерними, цифровими компетенціями. В цілому для країни цей відсоток є невеликим, але за ним стоять конкретні діти, які не отримують якісних освітніх послуг або змушені приходити до закладів освіти на навчання, чим наражають себе і своїх рідних на небезпеку – можливість інфікуватись.

Існують чотири головних вимоги для здійснення дистанційного навчання в період карантину, а саме: наявний доступ у всіх учасників освітнього процесу до мережі Інтернет у достатній якості; мати необхідну техніку (комп'ютери, планшети, ноутбуки, смартфони та ін.), відповідні для технічного забезпечення технічні програми; здобувачі освіти й представники педагогічного колективу повинні володіти на достатньому рівні відповідними знаннями, що визначають цифрову грамотність; всі учасники освітнього процесу повинні мати доступ до освітнього контенту в мережі Інтернет.

Для здійснення дистанційного навчання в період карантину – наявність необхідної техніки та відповідного програмного забезпечення – це є головною умовою, яка забезпечує процес здобуття освіти. Оскільки і здобувачі освіти, і педагоги дистанційне навчання здійснюють з дому, то тут потрібно вказати, що мешканці міської місцевості мають суттєві привілеї над сільською, оскільки у містах є волоконно-оптичні мережі, іноді міста мають не одного, а декількох операторів. Унеможлиблює процес здобуття освіти той факт, що понад 17 тис. населених пунктів не мають таких мереж і не мають жодного оператора. У той же час, зазначимо, що вартість підключення до Інтернету є високою, до того ж вона є ще більшою, якщо село знаходиться на великій відстані від оптичних провайдерів. Забезпеченість особистою комп'ютерною технікою та відповідним

програмним забезпеченням також є низькою саме у представників сел. Отже, існує значний розрив між місцевим і сільським населенням у доступі до Інтернету, а значить і до доступу до якісних освітніх послуг.

У цілому, серед проблем у реалізації дистанційної форми освіти найпоширенішими є такі: не всі здобувачі освіти виходять на зв'язок із учителем/викладачем під час занять (у тому числі не виконують домашні завдання); не мають досвіду у проведенні занять у дистанційній формі або не мають такого досвіду самі здобувачі освіти і не мають бажання таким чином здобувати освіти; складно зібрати клас/групу в один час на навчання (перевантаження системи); невизначеність і нечіткість у розпорядженнях центральної і місцевої влади щодо тривалості карантину та роз'яснень оформлення всіх навчальних документів (ведення навчальних журналів, планів, звітів тощо); відсутність підтримки й розуміння ситуації з боку родини та ін.

Висновки. Все вище зазначене дає підстави для окремих рекомендацій органам місцевої влади. Так, необхідно: провести аудит кадрових, технічних та фінансових можливостей закладів освіти для впровадження дистанційної/змішаної форми навчання; планувати освітній процес з урахуванням можливості дистанційного навчання (враховувати в планах, програмах, проектах: можливість навчання цифровій грамотності педагогічних працівників; модернізації матеріально-технічної бази; розробки системи пільг для сімей, які опинилися у складних життєвих обставинах; впровадження технологій змішаного навчання та ін.); потрібно розробити моделі організації освітнього процесу залежно від рівня можливих показників захворюваності населення, а також тимчасовий порядок організації цього процесу за різними рівнями освіти, встановити нормативи для груп здобувачів освіти, які знаходяться в одному приміщенні; підготувати матеріали (методичних, дидактичних, навчальних, відео та аудіо матеріалів) в електронному форматі; продумати та визначити зону відповідальності за якість дистанційного та/або змішаного навчання (для працівників управлінь/відділів освіти, адміністрації закладів освіти, педагогічного складу, здобувачів освіти, батьків); врегулювати норми оплати праці педагогічним працівникам в умовах вимушеного дистанційного навчання, коригування їх навчального навантаження; запровадження онлайн-консультування як для вчителів, так і для здобувачів освіти, їх батьків, а також для керівників закладів освіти; забезпечення ефективної комунікації педагогічних працівників із батьками здобувачів освіти; застосування інноваційних технологій у навчанні, наприклад застосування електронної освітньої платформи; введення в заклади освіти (де вони відсутні) посади фахівця, який би забезпечував процес впровадження інноваційних технологій навчання, організацію дистанційного навчання; наповнення та оновлення інформації про відкриті освітні ресурси; виготовлення, розміщення наочного матеріалу про засоби із запобігання поширення коронавірусної інфекції, інформування населення через заклади освіти про медичну й психологічну допомогу і підтримку тощо.